

felé

*szél fésül
hajszálakat a nő szemébe
homlokát
fényesre
süti a nap*

*szégyelli
az utca másik oldalára
árnyékba tér*

*minden háznak más itt az illata
találgat melyikhez melyik tartozik
vigyázva lépdél a földúton*

*üvegtéglán villanó
fény
vakítja szemét*

*enyhülést talán
egy óriás diófa adhat
körülnéz
megpihenhet-e*

*ekkor érte utol
az idő*

TURCZI ISTVÁN

A kéregető

„Tovább! Tovább!”
Arany János

„Sírivaló ez a kitarás”
Vasadi Péter

*Valami kis kocsi nyöszörög,
ember húzza, így halad.
A háttérben hajnal dereng
a füstszennyes zuglói ég alatt.*

*Az ember felnéz, megáll pillanatra.
Teste helyén már csontváz köpül.*

*Neki puba sál a nap első sugara,
s mint a gyerek, ennek úgy örül.*

*Ismerős hang; szél füttyül,
bőven jut belőle mára.
Körbe táncolja a keresztveződést
választott névtelenek dallamára.*

*A Miskolci és a Csömöri út sarkán
táborozók ébresztőjét fújja.
Ahogy a dobozok közt előtámolyognak,
megérinti őket a jég akantusz uja.*

*„Már azt hittük, vége, neked annyi.
Kifektettek, soha nem jössz vissza!”
Így az egyik, amíg a kis kocsi megáll,
és böfög hozzá, rossz borát kiissza.*

*Marasztalják, de nem marad. Minek.
A Rákos-patak felé indul máris.
Káromkodnak, konzervvel dobálják,
gyors távozása így egzisztenciális.*

*Van ugyan miért, mégse fél.
Nincs már szülő, család, rokon.
A híd korlátján imbolyogva áll,
mint áldozati állat a barlangrajzokon.*

*Kutyaséta közben láttam őt először.
Szóba elegyedünk. Szégyellte, ahogy kinéz.
Bizsu megszagolja, örül, mire ő felnevet,
„tisztára olyan vagyok, mint a Bor vitéz!”*

*Mondta, hogy Istvánnak hívják, druszám,
és nem adja fel, a feje új tervekkel tele,
habár ott legbelül vészesen ketyeg
az önfenntartás óraszerkezete.*

*Bár elmúlt alóla a padló, elmúltak a falak,
a veszteségeit inkább fel se méri.
Hisz magában és az emberekben.
Megtanult nyitott tenyérrel élni.*

*Másnap ugyanakkor, ugyanott persze.
A kutyámnak pöttyös kislabdát hozott.*

*Oldalra fésülte ritkuló haját, és mesélt.
De nem mondta, ki áldott, ki átkozott.*

*Elálldogáltunk, mint kenyéren a penész.
„E szép világra semmit sem hagyok.”
Szótagnyi sóhaj, semmi több. „Látja,
mivé lettem, pedig ugyanaz vagyok!”*

*Tanultam tőle mást is: tegnapután,
holnapelőtt, átvészelni minden telet.
Mások álmában ébredni büntetlenül,
így mondta, ember fiának nem lebet.*

*Ádventi vásárlás; piacra indulok.
A Bosnyák téren látom viszont megint.
Aláírásgyűjtő-akció van, hívják,
„itt írd alá, kapsz sört”, de ő csak legyint.*

*Észrevesz, mosolyog, felém integet,
lassan emeli rongyokba tekert kezét.
Valaki meglöki, „húzzá má innen el”,
szatyrában csörren pár üvegbetét.*

*Felhasadt tenyér, alvadt testbeszéd.
Csontsovány arc, a kéz megremeg.
Alakjából kicsordul árnyéka.
Testében a vér csak fagyos körmenet.*

*Körös-körül angyalregimentek.
Élni jó. Élni szent. Múlni istenes.
„Itt egy érzés, de mit kezdjek vele?”
A Blaha Lujzán meleg húsleves.*

*A Szenteste napja a Ligetben éri.
Gyengeségéből merít új erőt.
Madárnak magot, kutyának csontot ad.
Kenyérrel kínálja az arra tévedőt.*

*Az ég szurokvásznán felbők némafilmje.
Micsoda tágasság! A látvány legalább övé.
Homlokát a fájdalom fölé emeli,
galambok gyűlnek százával köré.*

*Egyedül nem könnyű szítani a reményt.
A bőr alatti vándorlás, ha fáj,*

*megnyugtató a szél, a köd, a hó,
a sok elfelejtett nevet sűgő, régi táj.*

*Az egyetlen meleg otthon, kibélelve
türelemmel, ahogy rágózöl a sötét.
Ma Gáspár, Menyhért és Boldizsár
terítik rá az este köntösét.*

*Elhalt a barangszó, kinyílt az ég.
A kéményekből füst száll és korom.
Csend van, mint a sziklasírban.
Tegnap történt ez, nem egykoron.*

